

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/108/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213203371
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4213203371.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti odporcom: 1. G. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom N., Q. XXX/X, 2. G. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom N., Q. XXX/X, o zaplatenie 586,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 30. septembra 2014 č. k. 6C/239/2014-66, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcom v 1. a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol a odporcom náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 2, § 100 ods. 1, § 101, § 558, § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. doplnený zák. č. 102/2014 účinným od 01. 05. 2014 a na základe vykonaného dokazovania zistil, že odporcovia dňa 28. 07. 2004 uzatvorili s veriteľom E. E.. zmluvu o kontokorentnom úvere. Na základe tejto zmluvy veriteľ poskytol odporcom úverový rámec v sume 10.000,-Sk. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na deň 27. 07. 2005. V tomto konaní sa navrhovateľ domáha zaplatenia 586,22 eura s príslušenstvom. Vzhľadom na to, že medzi pôvodným veriteľom a odporcami bola uzavretá spotrebiteľská zmluva, súd ex offio v súlade so zákonom č. 250/2007 v znení zákona č. 102/2014 Z. z. predovšetkým zisťoval, či uplatnený nárok nie je premlčaný. Je bezpochybné, že medzi odporcami a právnym predchodcom navrhovateľa bola uzavretá spotrebiteľská zmluva. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý právnym predchodcom navrhovateľa túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou tejto spotrebiteľskej zmluvy sa stali aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré odporcovia ovplyvniť nemohli, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Je bezpochybné, že pôvodný veriteľ má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo navrhovateľom tvrdené a ani preukázané, že sporný úver bol poskytnutý odporcom za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Na základe týchto skutočností súd ustálil, že zmluva uzavretá dňa 28. 07. 2004 je spotrebiteľskou zmluvou. Na každú spotrebiteľskú zmluvu treba aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a to vrátane ustanovení o premlčaní. Podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Vzhľadom na vyššie uvedené súd v nasledujúcom potom zisťoval to, či návrh na súd bol podaný v trojročnej premlčacej lehote. Súd pri prijatí záveru o premlčaní uplatneného práva vychádzal z toho, že z obsahu predmetnej zmluvy vyplýva, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá

na deň 27. 07. 2005. Odo dňa nasledujúceho po tomto dni, teda 28. 07. 2005, veriteľovi začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie sporného práva na súde. Táto všeobecná premlčacia doba uplynula dňom 28. 07. 2008. Navrhovateľ návrh v tejto veci súdu doručil až dňa 19. 02. 2013, to znamená zjavne po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Vzhľadom na premlčanie uplatneného práva, súd uplatnené právo navrhovateľovi nemohol priznať, preto návrh v celom rozsahu zamietol. Dohodu o uznaní dlhu so splátkovým kalendárom zo dňa 20. 07. 2012 súd pri rozhodovaní vyhodnotil tak, že tento úkon nie je možné považovať za uznanie premlčaného dlhu v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, preto na tento úkon súd pri rozhodovaní neprihliadol. Podľa § 558 OZ možno uznať aj premlčaný dlh za predpokladu, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel (R 51/1968). Také uznanie zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania len vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o premlčaní. Ak dlžník nevedel o premlčaní, či pre skutkový alebo pre právny omyl, napr. pre to, že nepoznal ustanovenia zákona o premlčaní, nemá jeho uznanie spomenuté právne následky. V tejto veci predložená dohoda o uznaní dlhu, na prvej strane okrem identifikačných údajov jej účastníkov v časti - uznanie záväzku uvádza len číslo zmluvy (bez uvedenia pôvodného veriteľa). Odporca ako spotrebiteľ riadne identifikovať svoj dlh len na základe čísla zmluvy nemohol (7 miestne číslo!), pretože takéto číslo si pamätať nemohol. Obsah tohto právneho úkonu je konkretizovaný na ďalšej strane a to v takom štýle a rozsiahle, že pre bežného spotrebiteľa je ťažko zrozumiteľný. V texte týchto zmluvných ustanovení sa stráca prehlásenie o tom, že odporca neodvolateľne uznáva dlh a že toto uznanie koná s vedomím, že jeho dlh alebo jeho časť je premlčaný, ako aj prehlásenie o následkoch takéhoto uznania. Uznanie premlčaného dlhu nie je zvýraznené aspoň samostatným odsekom, takže odporca si nemusel byť vedomý, že robí aj ďalší právny úkon, a to uznanie premlčaného záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Z hľadiska formulára dohody možno potom konštatovať, že sa jedná o určitú nekalú obchodnú prax, ak tak výraznú právnu skutočnosť, a to uznanie premlčaného záväzku, si navrhovateľ zakomponuje do súvislého textu. V konaní navrhovateľ nijako neosvedčil tú skutočnosť, že k súhlasu s uznaním premlčaného záväzku odporca pristúpil až po tom, čo mu bol dostatočne objasnený inštitút uznania premlčaného záväzku. Nepostačuje vyjadrenie, že k podpisu dohody nebol odporca donútený, ale tu musí dôjsť k preukázaniu toho, že odporca si bol vedomý toho, že uznáva premlčaný dlh. Podľa názoru súdu, ak má dôjsť k uznaniu premlčaného dlhu, musí byť jasne preukázané, že uznávací prejav bol urobený s vedomím, že sa uznáva premlčaný dlh. Podľa predtlaču splátkového kalendára tento text mohol zaviesť spotrebiteľa k tomu, že skutočne si bol vedomý len možnosti splatenia dlhu v splátkach, a nie toho, že by dohodou o forme splatenia záväzku podpisoval aj vedomosť o uznaní premlčaného dlhu a o jeho následkoch. Pre úplnosť treba dodať, že odporca v 1. rade spochybnil tvrdenie navrhovateľa o tom, že túto dohodu podpísal a navrhovateľ neprodukoval žiaden dôkaz na preukázanie tejto skutočnosti, pričom navrhovateľa zaťažovalo dôkazné bremeno. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 OSP, keď v konaní úspešným odporcom nepriznal náhradu trov konania, keďže si ich neuplatnili.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho nesprávnym právnym posúdením veci a nedostatočne zisteným skutkovým stavom. Navrhovateľ nesúhlasil s tým, aby súd v danom prípade postupoval v zmysle ustanovenia, ktoré nadobudlo účinnosť dňa 01. 05. 2014. Aplikáciou ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa dochádza k narušeniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvanej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Aplikáciou ustanovenia § 5b ZoOS na prebiehajúce súdne konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Zároveň poukázal na skutočnosť, že zo strany odporkyne v 1. rade došlo k uznaniu pohľadávky navrhovateľa, na základe čoho doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová premlčacia doba a to priamo zo zákona. Poukázal tiež na časové obdobie, ktoré uplynulo odo dňa podania žalobného návrhu až do dňa rozhodnutia vo veci, pričom navrhovateľ niekoľkokrát žiadal o pokračovanie v konaní. Z dôvodu prieťahov v konaní spôsobených súdom navrhovateľovi vznikla škoda. Zo strany odporcu v 1. rade došlo k uznaniu pohľadávky navrhovateľa, na základe čoho doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová premlčacia doba a to priamo zo zákona. Nie je

prítom rozhodujúce, či odporca v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Pokiaľ by súd uznanie posúdil podľa ustanovení Obchodného zákonníka, na základe uznania došlo k plynutiu novej štvorročnej premlčacej doby, ktorá ku dňu podania žalobného návrhu neuplynula. Pokiaľ aj súd chcel vec posúdiť podľa Občianskeho zákonníka, nebol dôvod na zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania. Uznáním záväzku došlo k naplneniu ustanovenia § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, tzn. k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10-ročnej premlčacej, pričom k tomu, aby nastali uvedené účinky, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Teda aj uznáním premlčaného záväzku bez toho, aby bol dlžník poučený o premlčaní, nastávajú uvedené účinky. Navrhovateľ poukázal na rozdielnosť účinkov a rozdielnosť náležitostí potrebných k tomu, aby nastali účinky ustanovení § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka. Konanie odporcu nemožno považovať za morálne a čestné, a preto nemožno súhlasiť s tým, aby takémuto konaniu bola poskytnutá ochrana. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a návrhu navrhovateľa vyhovel alebo, aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, preto rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

Z obsahu podaného návrhu navrhovateľa a z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa ním proti odporcovi domáhal vydania rozsudku, ktorým by mu súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 586,22 eura spolu s úrokom z omeškania v sume 91,84 eura, úroku z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 394,07 eura za čas od 18. 08. 2012 do zaplatenia a trov konania. V žalobnom návrhu navrhovateľ uviedol, že dňa 28. 07. 2004 uzavrel postupca s odporcom zmluvu, na základe ktorej boli odporcom v 1. a 2. rade poskytnuté peňažné prostriedky, pričom odporcovia nedodrжали dohodnuté splátky, preto postupca odstúpil od zmluvy a vyzval odporcov na úhradu dlžnej sumy. Odporkyňa v 1. rade uznala uvedený záväzok v dohode o uznání záväzku. Predmetná pohľadávka prešla na navrhovateľa na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 01. 2009.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

Odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v napadnutej časti sa stotožňuje, na tieto v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP odkazuje. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa sa zaoberal námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a preskúmal ho len z týchto dôvodov. Na potvrdenie záverov súdu prvého stupňa, k dôvodom odvolania navrhovateľa, k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci - k aplikácii ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa odvolací súd dodáva nasledovné:

K definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (PL. ÚS 16/95). Nie každá retroaktivita je však

nezlučiteľná s princípmi, na ktorých je budovaný právny štát. V teórii a praxi sa rozlišuje tzv. pravá a nepravá spätná účinnosť (retroaktivita) právnych predpisov. Význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci.

Pri pravej retroaktivite zákonodarca v novom právnom predpise neuzná práva alebo povinnosti založené právnymi skutočnosťami, ktoré sa ako právne skutočnosti uznávali na základe skoršieho (predchádzajúceho) právneho predpisu. O pravú retroaktivitu ide napr. vtedy, keď neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou (s dopadom do minulosti) upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. V dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť (skôr, než začal existovať).

Pri nepravnej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúcnosti prinesie určité zmeny aj tých práv (alebo povinností), ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 4 Cdo 98/2010).

Podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ktoré nadobudlo účinnosť 1. mája 2014) orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premičania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Otázkou účinnosti ustanovenia § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa sa zaoberal už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21. 04. 2015, pričom mal za to, že prvostupňový súd musí vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pričom ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ je povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Má tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (rozsudok NS SR sp. zn. 3 MCdo 12/2014 zo dňa 21. 04. 2015). Odvolací súd, vychádzajúc z názoru NS SR, vysloveného v uvedenom rozhodnutí mal za to, že pokiaľ súd prvého stupňa vo veci ex offo aplikoval ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z., čo namietal žalobca v odvolaní, postupoval správne, preto sa odvolací súd s takýmto právnym posúdením veci súdom prvého stupňa stotožňuje.

Čo sa týka ďalšieho odvolacieho dôvodu, a to posúdenie uznania dlhu, k tomu odvolací súd dodáva nasledovné: Právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a odporcom je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že v danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo zo strany navrhovateľa k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe. Dohoda je nazvaná

ako dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, aj keď v skutočnosti išlo len o uznanie dlhu, pretože časť formulára - forma splatenia záväzku nie je vôbec vyplnená, v dohode sa neuvádza výška splátky ako esenciálna náležitosť dohody so splátkach, a teda navrhovateľ sa pod zámienkou uzavretia dohody o splátkovom kalendári snaží dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa. O tom svedčí aj umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu do časti forma splatenia záväzku, ktorá fakticky nebola uzavretá, pretože je vyčiarknutá, avšak obsahuje dojednanie, podľa ktorého dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Táto časť teda nie je umiestnená v časti uznanie záväzku, kde by sa takéto umiestnenie dalo očakávať a kde by sa predpokladalo, ale skryté do časti - dohoda o uzavretí splátkového kalendára, ktorá fakticky nebola uzavretá. Uvedené nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná, preto bola námietka premlčacej doby dôvodne uplatnená a súd prvého stupňa na ňu správne prihliadol. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil. Vzhľadom k uvedenému sa odvolací súd už tvrdením, že odporkyňa v 1. rade nepodpísala dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, nezaoberal, pretože by to bolo nadbytočné.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešným odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.